

Gershom Scholem věnoval svou v lecčems průkopnickou knihu o židovské mystice Walteru Benjaminovi jako "příteli, v jehož géniu se setkala hloubka metafysika, pronikavost kritika a vědění učence".¹ Četba takového autora nepochybně žádá od čtenáře mnoho: především z toho důvodu, že Benjamin není ochoten to, co jako učenec vkládá do svých metafyzických rozvrhů- jež jsou oporou kritiky, ale často i jádrem kritiky samé předložit jednoduše čitelným, a tudíž i podobně jednoduše kritizovatelným způsobem.² Sám Gershom Scholem ovšem stojí se svou interpretací Benjaminova takřka na jedné straně barikády, jejíž druhou stranu zastupuje především jméno Theodor W. Adorno. Pokud tato jména převedeme na pojmové konfigurace, pak tu jde o protiklad mezi zdůrazněním na jedné straně teologických, na straně druhé materialistických motivů Benjaminova myšlení.